

Carta al ministre de justícia “Catalán”.

written by Joaquim Pugnau | 6 de març de 2018

L'autonomia que ens cal Sr. Catalán és la de Portugal. Lamentablement la història es va girar en contra de Catalunya i a favor dels Portuguesos. Catalunya és una nació que va perdre les seves institucions i llibertats per la força de les armes, per tant, som una colònia d'Espanya.

A Catalunya es parlava català i occità, i els intercanvis o tractes comercials es feien en llatí, suposo que també alguns col·lectius entenen força el grec pel fet històric. El castellà ens ha estat imposat *“por derecho de conquista”*. Què preteneu ara, castellanitzar encara més Catalunya?

Llegint el filòsof Rawls ens diu d'entrada que la justícia és la virtut més important d'una societat democràtica. Que les lleis i les institucions, per molt eficients i ben organitzades que siguin, s'han de reformar o abolir si són injustes. Això va servir per fonamentar les revolucions democràtiques i republicanes del segle XVIII tant a la UE com a les tretze colònies Britàniques d'Amèrica del Nord, ara conegudes com els EUA.

L'autoritat política d'un monarca o parlament no es basa en la tradició ni en la voluntat de Déu, sinó en el consentiment dels governants. Sense el consentiment i/o acceptació per part d'aquesta l'autoritat política no tan sols és impossible sinó també irracional i quedaria il·legitimada. La idea de contracte social ens permet creure que la societat no respon només al poder o a la força bruta. Una democràcia per ser legítima necessita que els seus ciutadans la considerin legítima.

Tenim el que tenim i vivim on vivim. El Sr. Jordi Verstrynge, que no és pas independentista, ha constatat que el problema de

“les espanyes” és Castella. Fenomen imperialista i únic digne d'estudi. El meu mestre Raimon Panikkar ens deia que el pitjor mal d'aquest món és la banalitat i els set pecats capitals. El concepte de democràcia o justícia a les espanyes perd oli. Aquesta democratització orgànica no l'he entesa mai. Els conec i ja no em sorprèn res i si passessin coses més grosses, tampoc.

Tanmateix no puc deixar de pensar en aquella novel·la per entregues radiofòniques de l'Antoni Losada: *La Mentira*.